tössi et innimeste rummalusse ja holetus-
se lähbi nisuggused nuhtlused mitto kord
laiemale lähhewad mis meie targa nou
lähbi ollekssime woinud ennesteſt ja teis-
test ärrakänada; ja sepärrast on Jum-
mal meile meelt ja moistust annud. Teie
prugite sedda wanna sanna; se on Jum-
malast lodud, kül mitto kord kurjaste.
Wata siis kui Innimenne teeb mis ta
kohhus on, mis Jummala sanna ja meie
öige, wagga nou ja moistus meid öppe-
tab, ja meile siis üks haigus ehk mu wil-
letsus tulleb, siis woime sega omma süd-
dant tröstida, et se on Jummalast lo-
dud. Agga kui innimenne liigjulge ehk
holeto on, omma rummala ja kurja me-
lega otsekohhe peäle käib, ei ühtegi tähhe-
le ei panne mis kassuks ehk kahjuks woiks
tulla, ei püa ennast kurja ja kahjo eest
hoida ja head sada, lühhidelt kui innimen-
ne ei te sedda mis ta kohhus on, ei sedda
mis

mis Jummala sanna ja öige innimesse
meel ja moistus öppetab, siis teeb temma
patto Jummala wasto, kui ta hädda ja
willetsusse ja nuhtlusse aial ütleb: se on
Jummalast lodud. Ei mitte sa issi teg-
gid ennesele sedda. Se on sinno hole-
tusse ja sinno patto sü et sind nenda nuh-
heldakse.

Jummal olgo kidetut meie söa-wägge-
de hulkas ei olle mitte kuulda olnud et sel-
le kurja tömwesse palio ollekssid surnud.
Sest olli pahha et need Rekrutid ja keik-
kes Wenne-Maalt söa-wäe jure piddid
minnema ja sealt seie tullema, nüüd ei
woind otsekohhe tulla, wäid piddid kau-
gel ümberkäima, ia hästi järrele katsutud
sama, kas neil wahhest ka katk külges ol-
li, ja se lähbi tulli kül mitto kord wiwi-
tus. Aga se lähbi näitis Jummal et
keik abbi temma käest tulleb, ja et se kei-
gewäg-